

BLAŽOVICKÝ POUTNÍK

2025

Úvodník

Na tvaroženskou pouť to budou čtyři roky, co započalo naše společné putování do nebeského domova. A od posledního vydání Poutníka uplynul další rok.

Po dlouhém přemítání jsem se rozhodl, že jen zopakuji (mírně upravené) některé věty z loňského úvodníku, protože jsou stále aktuální:

- „...po pandemii potřebuje naše farnost znovu nahodit motory.“; „setrvačností se daleko nedostaneme.“

- „...synodální cesta (a nové stanovvy pastorační farní rady) je pozvánkou pro každého z nás, jak se dát do práce právě teď.“

Zastavme se krátce u stavby domu Šebestiána Kubínka; v evangeliu najdeme podobenství právě o stavbě domu (Mt 7,24-29). Začíná takto: „každý, kdo slyší tato má slova a plní je, bude podoben rozvážnému muži,

který postavil svůj dům...“ Dům to je obraz pro můj život (naši farnost). Popis stavby se omezuje na přípravu jeho základu (největší potíž je v tom, že základy nejsou vidět).

- Na čem stavím svůj život? Co je jeho základem? Na čem stavíme naši farnost? Co je jejím základem?

- Šebestián Kubínek hledal živého Boha, celým srdcem a celým životem. Snažil se postavit pevné základy.

- Snadná cesta životem neexistuje a není většího životního omylu než podlehnout pocitu, že jsem dítě štěstěny.

- Budování Domu Šebestiána Kubínka se může stát nádhernou kapitolou v dějinách naší farnosti. Můžeme se na nich naučit co to znamená budovat „boží království“. Přijměte pozvání k účasti na tomto díle!

Přeji všem požehnaný rok 2025.

O. Roman

800. výročí událostí ze života sv. Františka

V této době si františkánské řády a kongregace si připomínají sérii 800. výročí události ze závěru života sv. Františka.

Jediné Františkánské výročí se skládá z pěti připomínek: 800. výročí Potvrzené řehole a Vánoc v Grecciu, kdy sv. František vůbec poprvé sestavil jesličky (2023), dále výročí přijetí Kristových ran – stigmat (2024), 800 let od Chvalozpěvu stvoření (2025) a Františkova přechodu do nebe (2026).

Brigáda na sázení stromů u kostela

Stigmata

Jednou zrána kolem svátku Povýšení svatého kříže (14. 9. 1224) se František modlil na úbočí hory La Verna. Spatřil serafa, který měl šest ohnivých zářících křídel a sestupoval z nebe. Když se rychlým letem snesl blízko něho, ukázala se mezi křídly podoba ukřižovaného člověka, který měl ruce i nohy rozpaté a přibité ke kříži.

Když vidění mizelo, zůstal v jeho srdci podivuhodný žár a jeho ruce i nohy byly uprostřed zřetelně probodené hřebíky. Hlavy hřebů bylo vidět na dlaních i nártách, ostří na druhé straně. Hlavy hřebů byly okrouhlé a černé, hroty podlouhlé, zakřivené a jakoby

rozbité. Vystupovaly z těla. Na pravém boku byla rudá jizva jako po probodění kopím, a z jizvy často vylévala krev, smáčející hábit i spodní šat.

Když potom František po čtyřiceti dnech sestoupil z hory, nesl s sebou obraz Ukřižovaného. Ne vytesaný na kamenných nebo dřevěných deskách, ale napsaný prstem živého Boha na svém těle. František tyto rány všemožně skrýval. Ale Bůh způsobil skrze tyto rány zázraky a podivuhodná moc jizev se dostala do povědomí lidí.

Zpracováno podle Legendy maior od sv. Bonaventury

Chvalozpěv stvoření (Sv. František z Assisi)

Nejvyšší, všemocný, dobrý Pane,
tobě buď chvála, sláva, čest a všechno dobrořečení.
Patří tobě jedinému, Nejvyšší,
a žádný člověk není hoden vyslovit tvé jméno.

Ať tě chválí, můj Pane, všechno, co jsi stvořil,
zvláště pak bratr slunce,
neboť on je den a dává nám světlo,
je krásný a září velkým leskem,
vždyť je, Nejvyšší, tvým obrazem.

Ať tě chválí, můj Pane, sestra luna a hvězdy,
stvořils je na nebi jasné, vzácné a pěkné.

Ať tě chválí, můj Pane, bratr vítr
a vzduch i oblaka, jasná obloha i každé počasí,
kterým živíš své tvory.

Ať tě chválí, můj Pane, sestra voda,
která je velmi užitečná, pokorná, vzácná a čistá.

Ať tě chválí, můj Pane, bratr oheň, kterým osvětluješ noc
a on je pěkný, příjemný, mocný a silný.

Ať tě chválí, můj Pane, naše sestra matka země,
která nás živí a slouží nám,
a rodí rozličné plody s pestrými květy a trávou.

Ať tě chválí, můj Pane, ti, kdo odpouštějí pro tvou lásku
a snášejí nemoci a soužení.
Blažení ti, kdo je nesou v pokoji,
neboť ty, Nejvyšší, dáš jim korunu.

Ať tě chválí, můj Pane, naše sestra smrt těla,
žádný živý člověk jí nemůže uniknout.
Běda těm, kdo zemřou v smrtelných hříších.
Blaze těm, které nalezne spojeny s tou nejsvětější vůlí,
neboť druhá smrt jim neublíží.

Chvalte mého Pána, dobrořečte a děkujte mu,
a služte mu s velikou pokorou.

Sv. František z Assisi, Františkánské prameny, str. 71

Chvalozpěv stvoření neboli „Sluneční píseň“ (italsky Il Cantico delle Creature nebo Cantico di Frate Sole) je považována za jeden ze základních kamenů italské literatury.

Jubilejní rok 2025

Jubilejní rok vychází z židovské tradice tzv. milostivého léta, které se vyhlášovalo jednou za 50 let a je popsáno v knize Leviticus. Neobdělávalo se pole, vracela se zabavená půda, propouštěli se otroci...

V křesťanství vyhláší jubilejní rok papež jednou za 25 let a věřící má vybízet k upevnění víry v Krista. Letošní jubilejní rok zahájil papež František otevřením brány vati-

kánské baziliky sv. Petra. Brána symbolizuje samého Krista. „Jsme poutníky naděje, naděje neklame“ je hlavní motto letošního jubilejního roku.

29. prosince 2024 jsme byli přítomni zahájení jubilejního roku v naší diecézi s biskupem Pavlem. Slavnostní liturgie začala v kostele sv. Jakuba. Potom jsme v procesí se svatým křížem prošli středem Brna na Petrov. Před kated-

rálou jsme obnovili naše křestní sliby a potom následovala mše svatá v katedrále sv. Petra a Pavla. Účastnilo se mnoho kněží a velké množství poutníků.

Papež František nás vybízí právě i k poutím, které jsou podle něho jedním z hlavních prvků jubilejního roku. Někteří jsme dostali milost vykonat pouť do Říma autobusem. Ostatní máme možnost získat plnomocné odpustky po celý rok na osmi jubilejních místech naší diecéze. Nejbližší jsou nám Křtiny a Žarošice, kam konáme pravidelně každý rok pěší poutě. „Já jsem dveře“, praví Pán Ježíš, „kdo vejde bude spasen“. Nemusíme klepat, máme otevřeno, stačí jen vyjít a vejít. Snížením odporu zvyšujeme intenzitu! (biskup Pavel na zahájení jubilejního roku).

Tomáš a Marta Řičánkovi

Foto: Člověk a víra, autor Štěpán Langášek

Malá Vánoční mše

Malá Vánoční mše je hudební dílo, které jsme vybrali jako doprovod k letošním obřadům. Zkomponoval ho Vlastimil Peška, hudební skladatel, režisér, herec, dramatik, spisovatel, scénograf, malíř a emeritní ředitel divadla Radost.

Hudba se nesla v lidovém tónu. Tradiční zvuk varhan nahradil cimbál. Ženský sbor doprovodily dále zobcové flétny, klarinet, troje housle a violoncello. Zpěvaček bylo dvacet a krom cimbalistky byli téměř všichni blažováci. Vlastně blažovačky. Jedinému

muži v celém ansámbly patří obdiv, že s námi vydržel.

Někdo se někde zmínil, slovo dalo slovo a dostali jsme pozvání do Brna na Lesnou, do nového kostela bl. Restituty. Rádi jsme ho přijali. Zpívání nás baví, ale nastudovat takové dílo přece jen něco stojí. Tak ať zní, když to umíme. Spontánní radostné ohlasy farníků nás potěšily. Samotný pan skladatel Peška si přijel poslechnout a nabídl nám další své aranže. Přijali jsme pozvání do farní kavárny a náležitě s farníky všechno probrali. Bylo zajíma-

vé nahlédnout do života cizí farnosti – spousta mladých rodin, zástupy dětí. Jak jsme se dozvěděli, je to otázka asi pěti posledních let. Sídliště Lesná postupně zestárla, obyvatelé se vyměnili a mladí hledají cestu k Bohu. Obrovské úsilí postavit kostel nevyšlo nadarmo. V neděli v něm bylo plno.

Naše drobné úsilí také nevyšlo nadarmo. Věrní nápisu nad varhanami v našem kostele – ZPÍVEJTE HOSPODINU PÍSEŇ NOVOU – máme dojem, že je naše snažení Bohu milé.

Jana Bártková

Vystoupení sboru z Blažovic v kostele v Brně na Lesné

Pěší pouť do Slavkovic 6. – 9. července 2024

Letošní pěší pouť jsme naplánovali do Slavkovic u Nového Města na Moravě, protože je zde nová kaple Božího milosrdenství a tématicky to tedy odpovídalo navazující autobusové pouti po stopách sv. Jana Pavla II. a sv. Faustyny Kowalské do Wadowic a Krakova.

V sobotu odpoledne jsme se sešli v Blažovicích před kostelem, kromě místních jsme se přivítali s o. Janem Nekudou, který za námi přijel z Hustopečí a s Petrem Kachelem z Vřesiny (ostravsko-opavská diecéze). Po požehnání o. Romana jsme odcházeli za vyzvánění zvonů směrem na Brno. Vzhledem k velkému horku jsme nevyužili cyklostezku, ale odbočili jsme na polňačku do Jiříkovic, takže nás stromy aspoň na chvíli ochránily od pražícího slunka. I z Jiříkovic jsme pokračovali ve stínu stromů po Stezce smíření – až k Maxlovce, tam už jsme přešli na cyklostezku do Podolí a dále přes Líšeň. Tady jsme na ochozu stadionu SK Líšeň posváčili a dál už jsme brázdili sídliště Líšeň a Vinohrady přes Židenice do Husovic, kam jsme přišli tak akorát na pobožnost první soboty a na večerní mši sv. v 18 hodin. Ubytování bylo domluveno v blízkém klášteře františkánů. O. Jan se večer vlakem vrátil do Hustopečí k plnění svých nedělních pastoračních povinností. My ostatní jsme se pomodlili nešpory v nové kapli zbudované v podkroví. První sobotu zde mívají pravidelně celonoční adoraci před Nejsvětější svátostí, tak jsme měli možnost prožít chvíli ztišení a odevzdání.

V neděli ráno jsme kolem osmé opustili Husovice a dál hrnuli Brnem – pod Lesnou, přes Královo Pole až do Řečkovic. Pak jsme konečně opustili město a nastoupili na polní a lesní cesty. Přešli jsme přírodní park Baba a pokračovali přes Jinačovice do Moravských Knínic. Zde jsme za poledního vyzvánění Anděl Páně potkali blažovského rodáka Jirku Dvořáka ml. s rodinou. Po pár krocích před námi vykoul z auta náš kamarád – poutník Pavel Foerstr, který s námi tentokrát nemohl jít, ale stejně se v neděli v poledne ocitl na stejném místě jako my.

Další milé neplánované setkání bylo s mou sestřenicí a její nejmladší dcerou, které nás v pravé poledne pozvaly na dvůr, kde jsme mohli v chládku poobědvat, dostali jsme vodu i kávu. Ještě jsme vzpomínali na další známé a vzdálené příbuzné z této vesnice (např. na Pavla Helana). Z Moravských Knínic jsme pokračovali podél železnice přes Hradčany až do Tišnova, kam jsme dorazili kolem půl čtvrté. Protože byl náš příchod ohlášen až kolem páté odpoledne, stihli jsme v kiosku poblíž kostela ještě pivo a zmrzlinu. V kostele sv. Václava jsme zazpívali svatováclavský chorál, který bylo asi slyšet až na dvůr fary, protože nás o. Jiří Langa přišel přivítat přímo do kostela. Téměř současně se mezi nás vrátil o. Jan. Po ubytování jsme šli na večerní mši svatou. Čekalo nás další milé setkání, tentokrát s Tomášem Nekudou a částí jeho rodiny z nedalekých Malhostovic, kteří se dnes shodou okolností vydali na mši sv. do Tišnova, aniž by tušili, že zde bude mši sv. sloužit „strejda“. Tomáše i Alici známe z předchozích poutí do Mariazell (2007) a do Ostřihomi (2008). Pak už si dali od pěších poutí pauzu, neboť nastoupily rodičovské povinnosti. Po tomto milém setkání nás ještě čekal na faře poutnický guláš, připravený místními farníky a taky milé pobesedování s o. Jiřím – Pán Bůh

zaplat' za všechno!

V pondělí jsme po ranní mši sv. rozloučili s Petrem Kachelem, kterého čekalo jiné cestování, a vyrazili ulicemi Tišnova. Po pravé straně jsme minuli kopec Květnice (s milou vzpomínkou na o. Josefa, který byl aktuálně na dovolené v Bulharsku), prošli jsme město až do Předklášteří a dále už po červené značce podél říčky Bobrůvky do Dolních Louček. Další trasa vedla přes Újezd u Tišnova do Říkonína. Zde jsme využili stín nově vybudovaného nádraží a poobědvali. Další úsek už vedl většinou po silnici přes Žďárec a Vratislávku do Meziboří, kde chvíli odpočinku využili někteří i ke koupání. Poslední úsek dnešní etapy vedl přes Moravec do Bobrové, kde jsme na faře (v Horní Bobrové) měli domluven nocleh. Místní duchovní správce zde nebyl, ale na faru jsme se dostali. Za zmínku stojí, že zde v minulosti působil náš rodák o. Jan Daněk, na kterého místní s láskou vzpomínají. Po večeři jsme šli do kostela na nešpory a pak už jsme s nadšením přivítali další poutnici Markétu Kindlovou (roz. Nohelovou), která za námi dojela na kole ze Slavkovic (u Heřmanova Městce) – cca 80 km. Pak jsme ještě sdíleli naše duchovní zkušenosti a zážitky, přijatá dobrodiní od poslední pěší poutě – ať už osobní nebo v rámci farnosti. I když

byl dnešní úsek nejdelší, bylo škoda jít spát...

V úterý jsme se opět za velkého tepla vydali na závěrečný úsek cesty přes Radešinskou Svatku a Hlinné do Slavkovic (u Nového města na Moravě). Přišli jsme před polednem, kapli Božího milosrdenství nám přijel otevřít o. Slawomir Peklanski, který měl sice u nás minulý rok duchovní obnovu, ale kterého jsme v civilu nepoznali. Při mši sv. jsme znovu vložili všechny naše úmysly a díky Božímu milosrdenství. Pomodlili jsme se další den nověny a zazpívali Hymnus k Božímu

milosrdenství. Pak už nastal čas loučení. Markéta Kindlová se vydala zpět za rodinou na kole směr Pardubice. Švehlovi s o. Janem odjeli doprovodným vozidlem směr Hustopeče a Mokrý, chlapi se vydali zpět na kole přes Tišnov, kde měli opět domluvený nocleh a my ostatní jsme odjeli autobusem do Žďáru nad Sázavou na vlak, který měl ovšem (poslední den) výluky, tak jsme se potom drncali náhradní autobusovou dopravou po staré silnici do Brna a pak vlakem do Blažovic.

Pěší pouť do Slavkovic v roce 2024 vykonali: O. Jan Nekuda, děkan husto-

pečský, Petr Kachel, farnost Vřesina (úsek Blažovice – Tišnov), Markéta Kindlová (individuálně na kole Slavkovice u Heřmanova Městce – Horní Bobrová, s námi pěšky úsek Horní Bobrová – Slavkovice u Nového Města na Moravě), Barbora a Bořivoj Švehlovi z Mokré, Petra Vazačová z Rousínova, Ctibor a Jana Bártkovi, Petr Pleva, Renata Mazálková, Tomáš a Marta Řičánkovi. Tato pouť byla sice krátká (asi 110 km), ale bohatá na „náhodná“ setkání a příležitosti vnímat Boží milosrdenství doslova na každém kroku. Bohu díky! *Marta Řičánková*

Zpáteční cyklopout' ze Slavkovic 2024

Po rozloučení s ostatními poutníky, jsme od otce Jana Nekudy dostali pozhnání, počkali až naše manželky odjedou autobusem a vyrazili na zpáteční cestu v obvyklé sestavě: Petr Pleva, Ctibor Bártk a já. Hned za první vesnicí Petrovice nás prověřuje asi největší stoupání z celé cesty (+ 300 m na 1 km) do Nové Vsi. Potom se už pohupujeme nahoru dolů přes Křídla a Branišov do Zvole. Dáváme přestávku, nahlížíme do kostela sv. Václava od Jana Blažeje Santiniho a vzpomínáme na zdejší nocleh, když jsme putovali do

Staré Boleslavi. Ze Zvole volíme trochu delší, ale lehčí trasu, posledních 20 km skoro z kopce, a to přes Blažkov, Strážek, Žďárec a Dolní Loučky do Tišnova, kde máme domluvený nocleh otcem Josefem Rybeckým. Není sice doma, ale věnuje se nám pan kaplan, se kterým jsme šli na večeri, hezky jsme si popovídali a bylo nám dobře, jsme v polovině cesty a můžeme jít v klidu spát. Druhý den máme před sebou jenom 45 km, ale musíme se ještě připravit na druhou část pouti autobusem do Krakova. Ráno po mši svaté odjíždí-

me mimo hlavní silnice přes Drásov do Kuřimi, pak se vyhýbáme opět hlavní cestě do Brna-jedeme přes Lelekovice a Řečkovice. Brno projíždíme přes Staňkovu, Drobného, Francouzskou a Cejl ke Svitavě, pak po Křenové směr Slatina, ze Slatiny po cyklostezce do Šlapanic a v poledne už obědváme v nové restauraci u gymnázia. Dlouho se nezdržujeme a ve dvě odpoledne přijíždíme do Blažovic, takže máme dost času k přebalení se z kola na autobus, pouť nekončí a těšíme se do Krakova.

Tomáš Řičánek

Pěší pouť 2025

Pro tento rok jsme se rozhodli jít poutní cestu Klementa Maria Hofbauera, která vede z Tasovic u Znojma do Vídně, celkem 144 km. <https://poutnictvi.cz/poutni-cesta-sv-klementa-maria-hofbauera-spojuje-tasovice-s-vidni/> Moc si vážíme toho, že s námi opět vyrazí o. Jan Nekuda, který na sebe vzal i starosti s domlouváním noclehů. Konkrétní etapy ovšem zatím nevíme, protože noclehy v Rakousku jsou momentálně v jedné. V plánu máme sejít se v neděli 6. 7. 2025 v Tasovicích, přespát a v pondělí ráno vyrazit po značené poutní cestě. Do Vídně bychom měli dorazit v pátek 11. července. S otcem Romanem plánujeme, že bychom se v sobotu mohli potkat s autobusovými poutníky na společné mši svaté, navštívit některá místa v centru Vídně a také nádherné

místo na kraji Vídně Kahlenberg, které je rakouským centrem Schönstattského hnutí.

Takže plány máme a s pomocí Boží

se můžeme těšit, jak to do sebe vše zapadne. Určitě vás budeme zavčas informovat v ohláškách.

Ctibor Bártk

Pohled na Vídeň Kahlenbergu

Pouť po stopách sv. Jana Pavla II. a sv. Faustyny Kowalské

Ihned po návratu z pěší poutě do Slavkovic jsme se ve čtvrtek 11. července vydali na autobusovou pout do Polska po stopách sv. Jana Pavla II. a sv. Faustyny Kowalské. Tento poutní zájezd zabezpečovala rodinná společnost CK Hladký z Líšně, kterou známe již z několika předchozích poutních zájezdů. Putovali jsme i s o. Romanem, který zabezpečil „výživný“ duchovní doprovod. Musím uznat, že autobusem ubíhá cesta rychleji než pěšky. Kolem půl jedenácté jsme už byli ve Wadovicích – rodišti bývalého papeže Jana Pavla II., jehož stopa je v tomto městě doslova na každém kroku. Prohlédli jsme si poutavou výstavu o jeho životě v rodném domě Karola Wojtyły a uvědomili si, že jsme součástí této historie. Zaujaly mne hodiny s výstižným sdělením „čas utíká, věčnost čeká“. Následovala prohlídka zdejší baziliky včetně křtitelnice, kde byl Karol Wojtyła pokřtěn. Je zde umístěn velký obraz Božího milosrdenství dle vidění sv. Faustyny Kowalské – polské řeholnice a mystičky žijící v minulém století, které Ježíš svěřil poslání šířit apoštolát Božího milosrdenství. Na bočních oltářích a v kaplích jsou i další obrazy svatých – zaujal mne zejména sv. Pio a sv. Rita, po jejichž stopách jsme před pár lety rovněž putovali. Po této duchovní nabídce jsme stihli ještě

v místní kavárně ochutnat i místní cukrářskou specialitu – kremowku. Neboť jak jsme byli všude ubezpečováni – kdo neochutnal kremowku, jako by ve Wadovicích ani nebyl... Mezitím se zatáhlo a blížila se bouřka, k autobusu jsme ještě stačili dojít zasucha. Z Wadovic jsme se přesunuli na poutní místo Kalvarie Zebrzydowska, kde jsme měli objednaný nocleh. Tento poutní komplex byl v roce 1999 zapsán na seznam světového dědictví UNESCO. Především je to ale místo silné duchovní místo. Odpoledne jsme v kapli slavili mši svatou, navečer jsme se někteří pokusili projít křížovou cestu, ale protože je jich zde více, trochu jsme zabloudili, ale cestu zpět jsme našli. Večer jsme si prošli vnitřní prostory tohoto poutního místa a zúčastnili se společně s ostatními poutníky modlitby sv. růžence. Síla tohoto místa byla ještě umocněna „náhodným“ setkáním našich františkánů s jejich duchovními bratry.

V pátek 12. července jsme pokračovali do Krakova – místní části Łagiewniki, kde jsme měli domluvený druhý nocleh. Prohlédli jsme si sanktuárium Božího Milosrdenství. V kapli sv. Faustyny jsme slavili mši sv. a po ní ještě následovala přednáška jedné ze sester Kongregace Matky Božího milosrdenství o sv. Faustyně. Podstatné

je, že bylo dost času pro ztišení, modlitbu, rozjímání. Odpoledne jsme se přesunuli do nedalekého Sanktuária Jana Pavla II, který jsme měli možnost si prohlédnout i s výkladem mladé polské průvodkyně (s velkým vypětím jsme snad porozuměli). S jejím svolením jsme si pod vedením Jany Bártkové i zazpívali, to prostě nešlo jinak...

V sobotu 13. července jsme se v parku společně pomodlili ranní chvály a v 8 ráno jsme slavili mši svatou u hrobu sv. Faustyny. Další velmi silný okamžik, který bylo třeba zpečetit i společnou fotografií. Po výborné snídani (v Domě sv. Faustyny – jak jinak) jsme již opustili tento duchovní komplex (na naše poměry nepředstavitelný areál) a přesunuli se do historického centra Krakova. V tuto chvíli už jsme byli účastníky běžného poznávacího zájezdu. Prohlédli jsme si hrad Wawel, zejména katedrálu sv. Stanislava a sv. Václava. Pak jsme se přesunuli na Hlavní náměstí s historickou tržnicí (Sukiennice). Po prohlídce náměstí a přilehlých pamětihodností a taky po občerstvení jsme se vydali na zpáteční cestu domů.

Bohu díky za možnost vykonat tuto pouť, kde jsme o Boží milosrdenství doslova zakopávali. Zbývá tedy jen nebýt posluchači (poutníky) zapomnětlivými....

Marta Řičánková

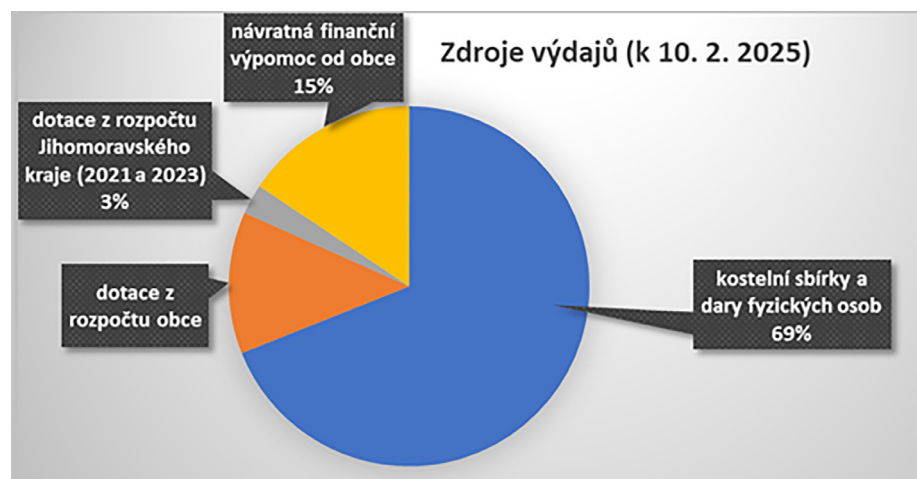

Postup prací na Farním domě Šebestiána Kubínka v roce 2024

V první polovině loňského roku pokračovaly práce v podkrovních bytech a v přízemí. Bylo provedeno za-teplení střechy, obložení stěn a stropů sádkokartonem, obložení stěn podlah dlažbou. Následoval nátěr kovových zárubní, vymalování, položení vinylových podlah v bytech, montáž sanitárního vybavení v bytech a na WC a obklad schodů dlažbou.

V druhé polovině roku jsme provedli úklid a vyklizení sálu, kuchyně a zázemí, které dosud sloužily pro uskladnění stavebního materiálu. Byla provedena penetrace a izolace podlah, instalace rozvodů elektřiny, odpadů a vody, podlahového topení včetně hrubých podlah. Potom byly provedeny vnitřní omítky v sále a jeho zázemí. V

loňském roce zcela zásadní schválení návratné finanční výpomoci z rozpočtu Obce Blažovice v celkové výši 4 miliony Kč. Tímto chceme zastupitelstvu naší obce poděkovat za vstřícnost k naší žádosti. Tuto půjčku budeme splácet od roku 2026 v půl milionových splátkách do roku 2033. Snažíme se získat finanční příspěvek i z jiných veřejných zdrojů. Rovněž jsme přihlásili část projektu na dárcovský portál Donace.cz., tímto způsobem chceme rozšířit povědomí o našem úsilí i mimo naši farnost. Naprostá většina zdrojů však stále pochází od drobných dárců a podporovatelů. Povzbuzuje nás vaše dlouhodobá štedrost ve formě finanční darů a narůstající úroveň sbírek. Pán Bůh zaplať!

zimních měsících byla položena dlažba a proveden nátěr zárubní. Mezitím byly poptány vnitřní dveře a garážová vrata, aktuálně čekáme na jejich dodání a montáž.

Na podzim rovněž začaly terénní úpravy kolem stavby, které budou pokračovat na jaře po dořešení míst pro parkování. A pak nás čeká fasáda.

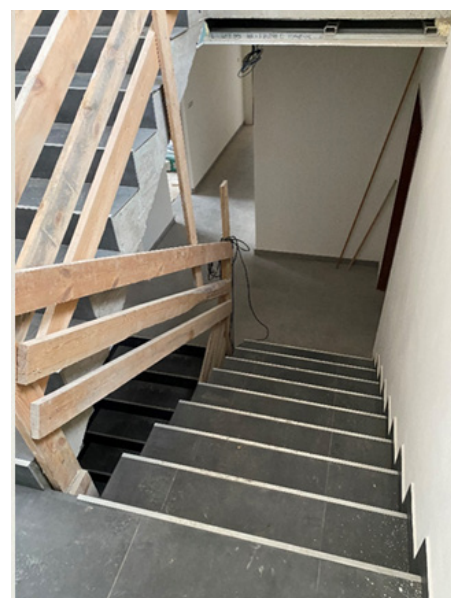
K financování:

Z hlediska pokračování stavby a plánování jednotlivých etap bylo v

Poděkování patří v neposlední řadě firmám, které zabezpečují odborné práce, všem dobrovolníkům, kteří stavbu řídí nebo zajišťují pomocné práce a všem, kdo tento projekt jakkoli podporují. Prosíme o vytrvalost. Podrobnější (a průběžně aktualizované) informace najdete farních stránkách na odkaze <https://farnostblazovice.webnode.cz/viceucelovy-farni-dum/informace/>

Tomáš a Marta Řičánkovi

Foto: Tomáš Řičánek

jihomoravský kraj

OBEC BLAŽOVICE

**STAVBA JE PODPOŘENA Z ROZPOČTU JIHMORAVSKÉHO KRAJE
A OBCE BLAŽOVICE**

Rok se s rokem sešel

Již více než rok za námi do Blažovic na setkání Sekulárního františkánského řádu jednou za měsíc jezdí otec Bernard – naše „Velké Dobro“. Podotýkám, že „Velké“ nejen svou výškou postavy. Vždycky už se těšíme. Rozebírá buď něco z bible nebo ze života svatého Františka. A pak se rozvine nad danými tématy zajímavá rozprava. Nechybí ani kompletář a zpěv. Bernard k tomu hraje na kytaru.

Pro náš duchovní víkend nám Bernard zajistil ubytování v klášteře karmelitánů v Kostelním Vydří. Ale těsně před odjezdem se několik lidí omluvilo. A tak jsme se poptávali, jestli by nebyl někdo jiný, kdo by s námi jel. Nakonec s námi jeli Ludmila a Pavel z Jiříkovic. A od té doby chodí i na naše pravidelná setkání. S otcem Bernardem již několikrát přijeli i dva kluci, kteří přišli k františkánům do postulátu. Antonín a Christos. Pro představu: Podle Antonína by se dal namalovat obrázek svatého Antonína a Christos (do 18 let žil v Řecku) by mohl sloužit jako předloha k malování ikon.

A nakonec veliká radost: náš bývalý duchovní asistent bratr Kapistrán zdárně vykonal státní zkoušky na bohoslovecké fakultě Univerzity Karlovy. Vysvěcen bude, dá-li Bůh, 13. září 2025 v 11 h v Praze u Panny Marie Sněžné.

Marta Kalábová

Kostelní Vydří

Letošní duchovní víkend, tentokrát prodloužený (25. až 28. října 2024), jsme strávili v Kostelním Vydří v klášteře karmelitánů.

Tajemný klášter s poutním kostelem stojí na kopci nad Kostelním Vydří zhruba 3 km severně od Dačic. Koncem 17. století se šířily zvěsti, že na kopci nad vsí se občas objevuje pozoruhodná záře. Na místě Božích muk, které tu stály, byla postavena kaple a do ní byl umístěn obraz Panny Marie Karmelské. Od té doby sem začínali přicházet poutníci. V polovině 18. století ke kapli přibyla klášterní budova, která sloužila jako nová fara Kostelního Vydří. To bylo praktické, protože císař Josef II. v té době rušil mnohé kláštery a budo-

va, právě proto, že byla farou, zůstala zachována. Původní kaple dnes tvoří presbytář kostela. Kolem barokního kostela a kláštera byly vybudovány ambity i ohradní zeď se třemi branami. U jedné z bran pro vstup do areálu roste chráněná 400 let stará lípa.

Bydleli jsme přímo v areálu kláštera, v budově, která byla dříve školou. Měli jsme pro sebe i malou kapli přímo v budově. Využili jsme ji na modlitbu breviáře i na mši svatou, když právě nebyla v poutním chrámu. Po večeři jsme ještě zůstávali v klášterní jídelně a poslouchali Bernardovo povídání a samozřejmě povídali také. Večer při cestě klášterním nádvořím z jídelny do ubytovny jsme sice neviděli tajemnou

záři jako lidé před mnoha staletími, ale měsíc, který osvěcoval kostel i nádvoří, byl neméně tajemný a jako by do nočního ticha zpíval spolu se svatým Františkem Chvalozpěv stvoření. A v duši zněla slova kompletáře: „Přichází noc, aby nás přijala, ticho je plné tebe, můžeme usnout v pokoji a radosti...“

Na nedalekém návrší naproti poutního místa je i lesní hřbitůvek, na kterém jsou pochováni patroni kláštera i někteří členové řádu. Alej kolem cesty ke hřbitůvku na nás v tomto krásném podzimním počasí působila jako z jiného světa, nazvali jsme ji „Cesta do nebe...“

Navštívili jsme i básníka a disidenta Martina Jirouse, zvaného Magor. Sice

jen u jeho hrobu na hřbitově ve vesnici Kostelní Vydří, ale doufali jsme, že shora zaslechl naše Salve Regina, které jsme mu u hrobu zazpívali. Na jeho hrobě kvete polní kvítí a v čele se tyčí

starý kovový kříž, obrostlý lišejníkem a ověšený růženci. U paty kříže mezi kameny stála jedna láhev piva. Plná. Asi byli na návštěvě přátel. Společensví lidí ve světě a na věčnosti v praxi.

Podívali jsme se i do starobylých Slavonic, někteří (tedy kromě mě) vylezli na věž kostela. Nahoře na věži prý mezi funěním a hekáním kdosi vysíleně prohlásil: „...tak to je konec třetího řádu v Čechách i bez přispění Jana Žižky ...“. Naštěstí si nahoře oddechli a zdárně slezli dolů. V Telči na náměstí jsme obdivovali nádhernou architekturu v italském slohu zapsanou na Seznamu světového kulturního a přírodního dědictví UNESCO (podobnou jako ve Slavonicích). Chtěli jsme se podívat i do baziliky svatého Prokopa v Třebíči ze 13. století, ale tam bohužel byly prohlídky pouze na objednání. Tak jsme se na tento nád-

herný mohutný objekt pouze podívali z venku a věřte, že i to stálo za to, a vydali se do židovské čtvrti. Vyšlapali jsme také na hrad Landštejn a navštívili Český Rudolec, kde na nás z oken zámku hrůzy vykukoval strašidelný drak a smrtka s kosou. Zajeli jsme si až k rakouským hranicím do Mařížské kreativní dílny (pro zajímavost Maříž má 8 stálých obyvatel). A samozřejmě jsme nemohli vynechat známé poutní místo Křemešník. Celou dobu bylo nádherné podzimní počasí, mezi závoji mlhy místy probleskovaly zlaté paprsky slunce a vytvářely úžasné obrazy. A my jsme jenom žasli nad tou krásou a chválili Stvořitele ... A fotili.

A aby náš otec Roman věděl, že na něho myslíme, poslali jsme mu fotku, kde stojíme u cedule Batelova, jeho přechozího působiště...

Marta Kalábová

Misie

Milí farníci,

v roce 1927 Pius XI. jmenoval svatého Františka Xaverského a svatou Terezií z Lisieux patrony misíí. Proč právě tyto dva? U svatého Františka je tato volba opodstatněná. Svatý František byl první jezuitský a mimořádně úspěšný misionář. Během 46 let svého života obrátil na víru více lidí, než kdokoli jiný od dob apoštola svatého Pavla. Uvádí se, že za 10 let pokřtil přes 50 000 lidí. Přestože ve svém asijském působišti měl jazykové problémy, trpěl nedostatkem finančních prostředků, narážel na odpor Evropanů i domorodců, vytrval. Proč ale Terezička? Zemřela mladá a svůj krátký dospělý život strávila pouze v klášteře. Proč je tedy zrovna ona spolupatronkou misíí? Protože si papež Pius XI. uvědomoval, že modlitba a kontemplativní život jsou nezbytné pro podporu těch, kteří působí na misijních polích. Svatá Terezie považovala povolání Karmelitánských sester za „Duchovní matku“ misíí a misionářů. Právě od ní se dovídáme, že pro misionáře nejsou podstatné nohy, ale srdce (i když i ty nohy jsou potřebné), protože na samém začátku je touha odpovědět na Boží lásku tím, že se o ni snažíme podělit.

Jsmeli pokřtěni, jsme povoláni být misionáři a každý z nás je povolán jinak. Ve farním společenství má aktivně připomínaný den misíí (misijní jarmark) velký přínos i pro farnost samotnou. Oživuje dění, přispívá k soudržnosti i k vzájemné solidaritě.

Proto vám ze srdce všem děkuji za to, že jste ani v loňském roce nezapomínali na štědrost při Misijních jarmarcích. Na velikonočním jarmarku jsme vybrali 25 000 Kč, na Misijní neděli 22 100 Kč a na vánočním jarmarku zatím asi největší částku 30 000 Kč. Celkem jsme na PMD zaslali 77 100 Kč. V rámci 69 projektů jsme tím přispěli na zajištění potravy, rekonstrukce, stavby či základní vybavení škol a internátů pro 146 764 dětí z 15 zemí. Je hezké vidět, jak se spousta z vás zapojuje do podpory misíí a to jak věcnými dary, finančními příspěvky, pomocnou rukou i modlitbou. Modlitba je mostem mezi všemi věřícími. Na misíích se modlí za dárce a jsou na jejich úmysly obětovány mše. Ve farnostech pak probíhají modlitby za misie. Těší mě, že v naší farnosti nad všemi nesnázemi a krizemi, o kterých stále slyšíme, převládá láska a ochota pomáhat.

Zuzka Hrnčiarová

*Foto z misijního jarmarku
M. Zelinková*

Živý růženec

Milí přátelé Panny Marie, loňský rok, zdá se, uplynul takovou rychlostí, jako by někdo v nestřežený okamžik přemluvil všechny hodiny světa, aby tikaly jako o závod. Před rokem mi byla předána administrace Živého růžence v Blažovicích a čerstvě jsem psal do Poutníka hrubé obrysy z tehdy kratičké služby. Předně bych rád poděkoval všem dlouholetým členům a zvláště těm novým, kteří našli odvahu se v uplynulém roce přidat. Chtěl bych tímto pozvat do společenství Živého růžence i Tebe, na věku nezáleží. Závazek není obtížný. Člen Živého růžence se zavazuje ke každodenní modlitbě jednoho desátku růžence. Jedná se tedy o 10x modlitbu Zdrávas Maria, kde se po vyslovení jména Ježíš vzpomene tajemství z jeho života. Tato tajemství vychází z růžence, který má 4 části: Radostný – narození a mládí, Světla – Ježíšovo působení, Bolestný – Jeho utrpení, Slavný – vzkříšení až korunovace jeho maminky Marie. Každá část má 5 tajemství. Jedná se o určité události, pomocí kterých si je můžeme připomenout a vnitřně oživit. Tato krátká modlitba, která Ti zabere zhruba 5 minut se propojí s modlitbami ostatních členů Živého růžence. Určitým milníkem jsou tzv. Růže, tedy počet kompletních růženců odevzdaných každý den. Vzhledem k tomu, že tajemství je 4x5, tedy 20, je v ideálním případě možné společně s každými dvaceti členy sestavit jednu Růži. Realita samozřejmě není zcela ideální, do administrace vstupuje množství faktorů. Po předání administrace jsem zjišťoval, kdo se které tajemství modlí a udělal soupis. Používám při výměně seznam na tele-

fonu, kde mám jen jméno a aktuální tajemství. Díky tomu vím, které tajemství mám připravit. Není rozhodně cílem vás jakkoliv lustrvat, o to vůbec nejde, jde o společenství v modlitbě. Jedním z faktorů je možnost (samozřejmě je to tak dobře!), že se spolu manželé modlí stejné tajemství. Někdo se modlí více než jeden desátek, třeba celý růženec, což je úžasné. Někdo k modlitbě, třeba i nepravidelně, přizve své blízké. Dále se snažím pokud možno u nových členů začínat s tajemstvími od začátku. Zřídka je členství z různých důvodů ukončeno, tajemství tedy může zůstat neobsazeno. Společně se samozřejmě modlíme minimálně za všechny současné i bývalé členy, stejně tak jsou mešní intence na úmysly historicky všech členů Živého růžence. Osobně se mi přičí někoho nutit změnit aktuální pořadí tajemství, myslím, že důležitá je modlitba a splněná Růže je spíše příjemný bonus. Pokud vám ale nevadí změna tajemství za účelem doplnění Růže, určitě mi dejte vědět, změna tajemství není žádný problém. Občas se stane, že dojde k omylu při výměně obrázku s tajemstvím a já to zjistím třeba až při další obměně tohoto tajemství. V tom případě mi prosím dejte vědět a omyl rád napravím. Tajemství se mění zpravidla první neděli v měsíci v našem kostele. Modlíme se tedy od první neděle v měsíci nové – navazující tajemství, ať už se podařilo obrázek s tajemstvím vyměnit nebo ne. Trochu mi vadí, že, paradoxně, výměnou tajemství částečně narušujeme právě probíhající modlitbu růžence, která pravidelně začíná 30 minut přede mší, rád bych vás tímto také pozval k účasti – je to příležitost nejen ke zklidnění

přede mší, a také zabírám místo na židlích, proto bych rád navrhl, že by výměna probíhala až po mši např. u zpovědnice. Stává se, že někteří členové si obrázek s tajemstvím nemohou nebo zapomenou tento termín vyměnit příp. zapomenou obrázek na výměnu doma. Vůbec nic se neděje. Pokud obrázek zapomenete, dám vám nový – díky soupisu vím, který máte dostat, tajemství můžete vrátit kdykoliv mne uvidíte. Zbývajících několik obrázků s tajemstvími, čekající na výměnu, nosím stále u sebe, kdykoliv mne vidíte, tajemství vám rád vyměním. Je možné také dobrovolně přispět libovolnou částkou, příp. i na účet: 2502758216/2010. Za uplynulý rok jsme, společně se zůstatkem z předchozích období, darovali celkem 13400 Kč. Z toho bylo použito 9000 Kč na mešní intence na úmysly členů Živého růžence, drtivá většina na podporu kněží, kde je tato forma mešních intencí často jedinou možností jejich působení. Přehled najdete na internetových stránkách mse.deim.cz

Vytrvejte v modlitbě a nepolevujte. Uctívejte svou matku Pannu Marii, vyzbrojte se růžencem, protože jméno Panny Marie odhání temnotu a ničí zlo. Nemějte strach, zlo se samo zničí. Buďte svatými a skrze vás bude posvěcena země. Cesta svatosti je dlouhá, ale buďte si jisti, že pokud Boží myšlenky obývají vašeho ducha a jeho láska vaše srdce, jeho síla vás bude podpírat a dorazíte k vytyčenému cíli.

SKANDAR Hanna, 2024. 3. Vaše dílo na tomto světě. In: Myšlenky svatého Šarbela. Karmelitánské nakladatelství, s. 32-33. ISBN 978-80-7566-582-9.

Jiří Boček

Exspectatio

Najednou jsem procitl. Kde to jsem? A kým vlastně jsem? Co tady dělám? „Ahoj!“, zaznělo náhle do mých myšlenek. „Ahoj, kdo jsi?“ „Nevím to jistě, ale jsem tady s tebou.“ „Nevíš, kde jsme?“ „Netuším, ale cítím, že nás obklopuje láska.“ „Co to je za nesmysl? Já nic takového necítím.“ „Já ale opravdu cítím, že jsme spojeni s něčím co je jakoby nad námi a dává nám to, co potřebujeme,

dokonce cítím, že jsme i my dva propojeni.“ „A máš pro to nějaký důkaz? Já si to nemyslím, a vůbec, jak jsi přišel na takové věci? Že sis je teď vymyslel?“ „No někdy, když se ztiším, mám pocit, že slyším nějaký příjemný hlas. Myslím, že až odtud jednou odejdeme, čeká nás něco krásného.“ „Zpomal trochu, odejít odtud? Jsi blázen? Ted' jsme tady a je třeba nemyslet na tak strašné věci.

Musíme se tu zabydlet a využít vše co tu máme abychom si to tu užili. Není to tu úplně prostorné, ale není žádný důkaz toho, že něco bude následovat. Nic jiného není, smíř se s tím!“

„Vidím světlo, myslím, že to nastává!“ „Tak k němu hlavně nechod! Já nikam nechci! Neee!“

Tak přišly na svět dvě děti, jedno rychle, druhé se bránilo a způsobilo

mamince nelehké chvíle. Obě plakaly – jedno dojetím, druhé strachem.

Z našeho pohledu běžně život před narozením za plnohodnotný nepovažujeme.

Nenoste barvy tohoto světa a ne-

vdechujte jeho vůně. Činy, které ve vás působí Bůh, jsou důležitější než všechno, do čeho vás tento svět může odít a co pomine. Kráčejte pevným krokem po cestě svatosti. Dovolte Kristu, aby ve vás žil, jedině tak budete žít v srdci

tajemství vesmíru, ve zdroji světla.

SKANDAR Hanna, 2024. 5. Střed vesmíru. In: Myšlenky svatého Šarbela. Karmelitánské nakladatelství, s. 38. ISBN 978-80-7566-582-9.

Jiří Boček

Arogato...

Na počátku nebylo nic, a mohlo to tak zůstat. Bůh ale nám známý svět na počátku zasadil jako nepatrné semínko. Semínko začalo z ničeho růst. Bylo prázdné a mohlo to tak zůstat. To nic ale bylo rozděleno na jakousi jednoduchou hmotu a její protějšek. Jako třeba v matematice $0=1-1$ nebo také při tvorbě peněz, kde banka, ač pyšně, napodobí Boží akt – vezme nic, a rozdělí jej na peníze a dluh, kterým jsme se naučili klanět. Panovala temnota a mohlo to tak zůstat. Tato základní hmota ale dostala hmotnost a začala se v prostoru shromažďovat až jí bylo tolik, že se hmotností spojovala. Vzešlo z tohoto spojení ohromné teplo a světlo a vznikaly další typy hmoty s různými vlastnostmi, a mohlo to tak zůstat. Nakonci tohoto procesu se dle množství hmoty velkým výbuchem dostala hmota do širokého okolí. Mohlo to takto zůstat, ale tento různorodý prach se hmotností seskupoval do různých útvarů a dokonce některé tyto útvary začaly obíhat některé teplé a zářící objekty. Asi tušíme, že tímto to mohlo skončit. Objevily se ale speciální podmínky, kde neuchopitelným způsobem vznikl život vycházející z různorodé hmoty, která byla přichystána v těch nebeských svítilnách. Mohlo to klidně takto zůstat. Základní živé částčky se ale začaly spojovat a komunikovat. Vznikl kód, který máme k dispozici, pro stavbu různých částí celku. Dokonce to došlo tak daleko, že spojením živých částček vznikl celek schopný vědomého spojení s podstatou našeho bytí. Nastala exploze kreativity a destrukce, najednou bylo možné milovat i nenávidět, vzniklo něco tak úžasného jako hudba, knihy, různá umění – od dobrych až po nedobré.

V každé jednotlivé fázi tohoto vývoje se nemuselo pokračovat dále. Proč taky, když to tak mohlo prostě zůstat. Jistě cítíme, že zde je něco jako záměr

od počátku přejít v dechberoucím vesmírném divadle o kousek dále.

Co bylo dalším krokem? Pokud dříve došlo k narušení vztahu s podstatou našeho bytí, byla to snaha tento vztah napravit a dovést všechny k uvědomění, pozvednutí ze spánku, nepravého zakořenění v tomto světě. Bylo nám ukázáno, jak moc jsme milováni i přesto, že děláme vědomě i nevědomě mnoho nepěkných věcí, tedy milování naprosto bezpodmínečně.

Máte někoho skutečně rádi? Měli byste jej rádi, i kdybyste se dozvěděli, že vás pomlouvá, že vás znevažuje, co kdyby proti vám vedl válku a chtěl vás zabít? Byli bychom schopni říci: „Ty vůbec nevíš co činíš, jak mě tvé chování bolí... ale stejně Tě miluji?“

Zavedme si nyní dva pojmy. Jedním z nich je maska. Maska je věc, kterou si nasazujeme, někdy je nám ale nasazena druhými, abychom se před druhými zdáli jiní, než ve skutečnosti jsme. Běžně máme masky pro nejrozličnější příležitosti. Na doma, do práce, do kostela, do hospody, ... Někdy si nasazujeme masku i sami před sebou, často si nasadíme masku i před Bohem. Druhým pojmem je nálepka. Nálepky ostatní lidé lepí na naše masky. Jedná se o posuzování jaký druhý je. On je takový a takový, a po chvíli dodávají – určitě. On provedl tam tu špatnou věc, a dodají, no kdo jiný to mohl udělat? Rádi ukážeme na druhého, sami přece tak blankytně čisti. Vinen je zpravidla ten, který tu zrovna teď není. Praví viníci se radují za rohy, z povzdálí. Bohužel až příliš často nejsme schopni či spíše ochotni vidět za tyto typy překážek k druhému člověku. Ani jedno není pravdivé.

Miluješ představu, kterou sis o nějaké osobě vytvořil, a ne osobu samotnou. Nenávidíš svou představu, kterou o ní máš, ne člověka samotného. Proto se měj na pozoru, nesud a netvoř si o nikom žádné představy, protože před-

sudky jsou jako barevná sklíčka, skrze která vidíš ostatní v barvě, kterou nemají. [1, 17. Moudrost a podobenství, s. 71]

Kdo ve skutečnosti jsme? Zkusme se přiblížit k Pánu a všechny nálepky náhle shoří a masky ve výhni lásky popraskají a spadnou.

Dříve bylo běžné, když vás někdo z něčeho obvinil, byl jste mučen abyste se ukázala „pravda“. Tzv. právo útrpné. Tato praktika upadala, až když byl při mučení přítomen lékař, který si uvědomil, že na mučidlech člověk přízná cokoli, jen aby už mučení skončilo. Pokud mučený zázrakem kruté zacházení přežil, ať už byl vinen nebo ne, lidé se jej stranili, prakticky mu ničili život a pokud měl děti, tak ještě do několikátého kolene jim bylo vytýkáno, že jejich předek byl pod mučidly. V Křenovicích mají o tomto naučnou stezku, pokud se tématu nebojíte.

Obdobou z dnešních dnů je skutečnost označovaná souhrnně jako duševní nemoc. Začneme zlehka a malinko provokativně. Máte nějaké duševní onemocnění? Jestli je vaše odpověď ne, pak vězte, že nemocný přece neví, že je nemocný (Hlava 22). Příčin je nepřeberně. Společnou příčinou může být tzv. moderní společnost, která má požadavky, které neodpovídají realitě člověka. Společnost, kde není prostor pro nemoc, nevytváří ani dostatečný prostor pro její vyléčení. Asi 30 % příčin má svůj původ v nějakém zánětu v těle, kdy Vám tělo říká, že si potřebuje odpočnout a instinktivně vás vede k sebe-izolaci a vyřešení tohoto problému. Bezohledná společnost ale požaduje vrcholové výkony, ne-li více. Vaše okolí vnímá změny ve Vašem chování a snaží se řešit ihned následky, často bohužel nesprávným způsobem. Drtivá většina má původ v problémech se spánkem. To ale nebývá primárně příčinou. Jestli máte dostatek odhod-

lání, můžete zkusit několik nocí nespát. Velmi brzy se u Vás začnou objevovat projevy shodné s duševním onemocněním. Halucinace, různá přesvědčení, mohou Vás dokonce unést mimozemšťané a dělat na Vás nejrůznější pokusy. Na spánek má vliv plejádá věcí. Velkým problémem posledních let je také závislost na sociálních sítích a videích, kdy místo spánku děláme nesmysly a koukáme do obrazovek. Bohužel tělo se tak dostane do zmatku a vnímá toto světlo jako signál, že je ráno a začíná den. Energetické nápoje a kofein, množství cukru, kupte si a buďte Monstrum. Poté trvá déle usnout a člověk kouká do stropu, zahlcen prázdnými informacemi, a když už to nemůže vydržet, koukne na mobil na hodiny, zjistí, že za chvíli je ráno, posmutní, a spánek se zase o něco odsune. Nevíme často jak z toho ven. Tělo je zmatené ale je vyžadováno uspokojit molocha v práci nebo ve škole, s nemocí se nepočítá. Můžete být také pokoušeni zlým, on je v tomto neskutečný odborník. Zlý potřebuje zůstat ve skrytu, nebo jak můžeme vidět ve filmech a to i pohádkách, nechá podvodem spravedlivého obléci svůj šat a nechat jej místo sebe zničit tak, aby lidé mylně věřili že tímto dělají dobrou věc. Jestli máte rádi Hvězdné války, jistě víte jak vznikl Darth Vader.

Člověk trpí někdy od ďábla tolik, že se mu zdá, jako by se pominul rozumem. Tím se stává, že někdy přičítáme na vrub přirozenosti, jindy zase nemoci, co by se mělo přičísti na vrub pokušení. Ďábel je příliš zchytralý, aby jeho úskoky mohl kdokoli prohlédnouti. Aby jako náčelník temnosti zůstal bezpečněji utajen, kuje pikle v skrytu. K poznání jich je potřebí jasnějšího světla, než je světlo lidské. Útočí na tělo, aby uškodil duši. Vytýká nám lživě bláznění, aby nás zviklal v konání dobra. Tak horlivě usiluje nám škoditi, že, nemůže-li nám uškodit velmi mnoho, má radost aspoň z malé škody. [2, 22. ledna, s. 37]

Např. existuje hudba – někdy na první poslech líbivá, jejímž posloucháním, ať už dobrovolným nebo nedobrovolným, se postupně dostáváte do sféry vlivu Zlého. Můžete také prožívat intenzivní duchovní probuzení pod vlivem Ducha. To Vám pak okolí přestává rozumět, protože takový prožitek nemá. Pokud

se dostanete do nemocnice, doktor nevidí co prožíváte, vidí vaši masku, na ni vám nalepí nálepkou, tedy diagnózu – je jedno, jestli právem nebo ne. Potom Vás zaplaví chemickými drogami, které vás jako celek absolutně rozhodí a počkají až si Vaše tělo s těmito cizími látkami začne trochu rozumět. Pokud jste se stali obětí Zlého, uzamknou vás s ním těmito drogami přímo ve Vás, učiní z vašeho těla vězení, mučírnu. Nic z toho však neřeší příčinu problému. Pokud se vrátíte zpět, zjistíte, že vaše sebedůvěra je na bodu mrazu. Přemáháte vedlejší důsledky předepsaných látek. Ale to není to nejhorší. Většina používaných látek má za následek vyčerpanost a únavu, jako by Vám kradly myšlenky, jasnou mysl a možnost soustředění. Nasadí vám tedy masku. Lidé bohužel mají speciální metr, kterým poměřují tyto, už tak zraněné, lidičky. Pokud člověk považovaný za normálního udělá nějakou bláznivou věc, je měřen metrem normality. Pokud člověk považovaný za duševně nemocného vykoná něco zcela běžného, je posuzován zcela jinak. Lidé pak říkají, že jste takový nebo onaký, že vyrábíte bombu nebo že chcete všechny zabít. Nálepka „zaručený vrah“ tak může spočinout na člověku, který by raději ublížil sobě než druhému. Na tyto lidi je možno shodit cokoli, protože se většinou nemohou sami bránit. Jsou napadáni, zesměšňováni a ponižováni. To se souhrnně nazývá stigmatizace – on dělá to a to, on je takový a makový – určitě. Stigmatizace je nesmírně zraňující a bolestivá, jste vrženi do sestupné spirály ze které je velmi obtížné se dostat. O některých příčinách se můžete dočíst v minulém článku: Zrnko písku.... Lidé jakoby měli právo vás posuzovat, soudit a odsoudit. Neuvědomují si přitom, že za úplně všechny byla zaplacená stejná cena. V tomto není mezi lidmi žádný rozdíl. Nejsou oni a my. Rozdělení rozhodně není plodem dobra. Dnes odsuzuješ, ale už zítra budeš souzen.

Prožil jsem před několika lety zvláštní vidění ve snu, se kterým se zkusím podělit: Nemohl jsem se probudit. Byl jsem zaveden na zvláštní místo. Cítil jsem utrpení bytostí, zřejmě lidí nebo jejich duší. Těmito bytostmi procházely jakoby modré blesky nebo elektřina.

Byli tím naprosto paralyzováni. Bylo mi jich moc líto, plakal jsem nad nimi a ptal se, kdo jim pomůže. Najednou se přede mnou objevila velká tvář muže. Bylo mi řečeno, že je to papež, ale jeho tvář jsem neznal. Řekl: „Ty jim pomoz!“ Po nějaké době se to skutečně podařilo a já se směl probudit.

Mám za to, že tuto bolestnou paralyzu prožívají zejména výše zmínění lidé.

Lidé svým představám často věří natolik, že je do druhého projektují. Často podléháme svodům vidět v druhém člověku nějakého úplně jiného člověka, ať už pozitivního nebo častěji negativního. Jsou to různá takřka sebenaplňující proroctví. Funguje to tak, že si vytvoříme nějakou představu o druhém a podle toho se k němu chováme. Cíl našich představ je však zcela jiný a tak vědomě i podvědomě působíme na něj i na své i jeho okolí, až se naše představa naplní. Ten na koho toto použijeme se pak jen diví, kde se to vlastně ocitl. Můžeme tyto praktiky nazvat nějakým názvem? Mám za to, že tohle by se dalo nazvat slovem magie. Pro zdůraznění přidejme: černá magie. Obětovat druhého člověka je, zdá se, návrat k pohanství. Pokud chceš skutečně někoho obětovat, obětuj sebe, svůj čas, který Ti byl darován. Tady si musíme uvědomit, že každý člověk je ORIGINÁL. Každý člověk je Bohem bezpodmínečně milovaný a chtěný. Nikdo není bezvýznamný. Je třeba si uvědomit kdo toto působí. Je toto v učení Ježíšově? Jestli nás Pán učil milovat a láskou sjednocovat, pak nenávist a rozvrat pochází od Nepřítele. Nepřítel je to zkušený a podněcuje nenápadně. Působí rozdělení tam, kde má být sjednocení. Začíná to u rozdělení lidstva na muže a ženy, kam zasívá sváry a nepochopení a jde s rozdělením mnohem dále. Rozdělení podle věku nebo slovním označením generací. Dokonce rozdělením na imaginární stavy dle aktuálního citění se. Zlý panuje, protože rozděluje. Každý svár a válka začíná démonizací nepřítele. Máme přece morální povinnost Démona zničit. Jenže to je často nálepka, která může pocházet od Nepřítele. Démonem je přece vždy ten druhý. Válku často vyvolají ti, říká se, kteří se navzájem dobře znají, ale mezi sebou se nezabíjejí. Na poli pak proti sobě

stojí lidé, kteří se vzájemně neznají, ale jsou nuceni druhé zabít a své životy ztrácet. Peníze, moc, moc peněz. Vlady nad národy se ujímají psychopaté, nebesa pláčou, vládnout má v srdci Pán.

Je to slepá cesta. Uvědomme si, co vlastně máme. To co skutečně máme je to co nemůžeme žádným způsobem ztratit.

Víte, člověk nemá duši. Člověk je duše a bylo mu darováno tělo. Copak můžeme říci: „Já jsem ruka? Já jsem noha? Jsem mozek? Jsem srdce? Jsem tělo?“

Já jsem úplně jiný než je vaše představa. Nene pěkně půjdeš podle našich představ. Nutíme druhé sloužit našim představám. Nutíme k tomu i Boha. Máme svoji představu o Bohu, proto jej už nehledáme. Přicházíme k doktorovi a chceme aby nás uzdravil, ale nejsme ochotni změnit svůj způsob života. Přicházíme do kostela a předpokládáme, že nás kněz propašuje do nebe. Chodíme často jako ke studni s výtečnou vodou, obdivujeme jak je studna krásná, jak září ve slunci, ale vodu nenačerpáme a odcházíme bez ní.

Nevnímáme svoji cestu, pro kterou se musíme rozhodnout a kterou nemůže projít nikdo jiný. Přeshlapujeme na místě, chodíme ke startovní čáře, ale na cestu se nevydáváme. Žijeme životy jiných. Necháváme se ohlušovat světem, pozvání na cestu však zaznívá v tichosti vánku. Až příliš se ohlížíme na lidi okolo, a považujeme to co je běžné za normu. Cesta nevede jen přes návrší v záři slunce. Často naše cesta vede údolím stínů a roklemi, kde nikdy žádný paprsek světla nepronikl. Můžeme být drceni jako Job. Cílem je však najít sebe sama. Cílem je očistit sebe a zažehnout světlo. Rozhodnutí vyjít na cestu není dobré příliš odkládat. V sázce je příliš mnoho. Pokud se o to pokusíme a zapřeme sami sebe, zjistíme, že Jeho jho přes obrovskou tíži netíží a najdete skutečný pokoj, který tento svět nenabízí. Můžete být drceni okolnostmi, zkoušeni jak železo v ohni. Když lidé vidí, že jste se z výsluní první mety tak rychle skutáleli do temnoty rokle, ihned vás odsoudí nevidouce že vaše cesta vede právě tudy. Ale jednou na vás všechna rez, všechny nánosy temna zmizí a vy budete stát očištěni

před Pánem, který vás opráší, občerství a vyše na další část cesty. Upřesněme, že se zde nebavíme o životě posmrtném. Nebavíme se o smrti ale o životě, životní cestě!

Lidé často mylně uvažují o rozdílných věcech stejně a o totožných věcech rozdílně.

Kdo se příliš bojí lidí, nikdy nic velkého nevykoná pro Boha.

Kdo se ohlíží na lidi, snadno přehlíží Boha. Známa modla „co tomu řeknou lidé“ odcizila již mnoho, až příliš mnoho lidí upřímné službě pravého Boha! Kdybych se chtěl líbit lidem, nebyl bych služebníkem Kristovým (Gal. 1, 10).

Jakmile tento neblahý strach otevře jednou bránu neřesti, co zbývá, k čemu by nás nesvedl? Ó té převrácené ostýchavosti před lidmi, před jejichž zraky se stydíme, že nejsme nestydy!

Proč se bojíš lidí? Jsou ubožáci, nemohou proti vůli Boží ani sobě ani tobě prospěti nebo škoditi. Spíše se boj toho, jenž může zabít tělo a duši zatratiti do pekla (Mt. 10, 28).

Kde běží o věc Boží, nemáme se ničeho bát. Jako magnetická střelka za libého vánku i za burácejícího vichru vždy ukazuje k severnímu pólu, tak se i ty pusť s pevným úmyslem do toho, co je Boží, a neuchyluj se ani napravo ani nalevo. [2, 29. března, s. 125-126]

Lidé spěchají vlevo, chtějí abyste šli také, vy zůstáváte na své cestě, za okamžik spěchají vpravo, protože všichni spěchají vpravo. Když vás míjejí kroutí hlavou jakože nejedete s nimi, tentokrát doprava. Nenechávejte se rozptýlit, oni za chvíli půjdou okolo znovu. Chodí a klopýtají v temnotách.

Přišly dívky k Pánu, každá jej prosila: „Pane, učiň ať jsem krásná“, Pán odpověděl: „Vždyť Ty jsi krásná!“. Některé byly nespokojené a šly prosit k Dáblu a on jim přání splnil. Zanedlouho přišly dívky opět k Pánu prosit: „Pane, ať jsem bohatá“. Pán odpověděl: „Vždyť Ty jsi velmi bohatá!“. Některé byly nespokojené a šly opět k Dáblu a on každé z nich řekl: „No opravdu penězi neoplýváš, to je ostuda, ale dal jsem ti krásu jak jsi chtěla, proměň ji na to co ode mne žádáš, zapomeň na duši, to je jen taková smyšlenka.“

Jak byste se zachovali, kdybyste ztratili něco velmi cenného bez čeho nemů-

žete žít, jedinečnou drahocennou perlu předávanou po generace? Jistě byste ve chvíli, kdy si to uvědomíte, všeho nechali a začali hledat na místech, kde by perla mohla být. Nepřestali byste dokud byste perlu nenalezli. Co když jste ale na drahocennou perlu zcela zapomněli nebo na ni zapomněl někdo z vašich předků? Co kdybyste dokonce zapomněli na to, že jste zapomněli? Hledali byste? Možná by se po generace v rodině tradoval příběh o mytické perle, která kdysi možná byla ale spíše nikdy nebyla. To je realita dnešních dnů. Nehledáme, protože docela nevíme co jsme ztratili.

Představte si, že jste dítě a s ostatními se domluvíte, že si zahrajete na schovávanou. Velmi dobře se ukryjete, v napětí čekáte, jestli vás někdo nalezne. Dlouho nikdo nejde. Čekání je palčivé, tak vykuknete, nikde nikdo. Usmějete se a zavoláte: „tady jsem“ a zase se schováte a čekáte, že někdo přijde, aby Vás našel. Čekáte a nikdo, vůbec nikdo, není slyšet, že by vás hledal.

Bylo jedno město vybudované v hoře, kam se lidé schovali, protože měla vypuknout válka. Ve městě žili několik generací, ale jednou všichni dospělí z města odešli a už se nevrátili. Děti udržovali město v chodu. Dělali činnosti a opravy tak, jak se jim zdálo, že je dělají dospělí. Tu místo opravy stroje klepali kladivem do jeho plechu, přesně tak, jak to přece viděli u dospělých. Město pomalu upadalo, přestože měli za to, že dělají všechno tak jak mají.

Kdesi na pustém místě existovala společnost, která se pod tlakem okolností semkla a chodila v kruhu tak dlouho, až vyšlapala kruhovou cestu do hloubky tak, že neviděli přes horní okraj této jámy. Normou se celé generace stalo chození v kruhu, svět nad jámou neexistoval. Jednou ale jeden mladík který se narodil v této společnosti měl srdce plné touhy po pravdě. Říkal si: „Co může být nad námi a kde vlastně jsme?“ Jednou se stala nehoda a on byl vymrštěn přes horní okraj této propasti, kde byli všichni ostatní. Byl velmi vystrašený. Když se ale rozhlédl uviděl množství krásných rostlin, čerstvý vzduch – ta nádhera, klid a pokoj, jej na notnou dobu naprosto ohromila. Byl u vytržení z tohoto objevu, z této

krásy. Chvilí chodil po okolí ale zatoužil aby i ostatní uviděli tu krásu. Tak se vrátil k propasti a zavolal na ostatní, že je to tady nahoře krásné a okouzující. Ostatním delší dobu trvalo než jej vůbec zaregistrovali a dokázali pozvednout své hlavy. Hned mu domlouvali, že se musí vrátit, není přece normální, aby někdo byl tam kdesi v prázdnotě. On ale naléhal, že tady nahoře je to skvělé. Ostatní se tedy delší dobu radili a nakonec souhlasili, že se podívají ven. Chlapec se sehnul a podal jim ruku, aby jim pomohl ven. Oni jej však stáhli do propasti.

Je mnoho lidí, kteří sami k Pánu nepřistupují a druhým v tom brání.

Člověk není dobrý nebo špatný. Máme tendence přemýšlet v extrémech, protože jsme tomu byli naučeni. Nikdo není zcela dobrý nebo zcela špatný. Jen pro nás je to jednoduché. Zlý nám většinou dává vybrat z několika možností, které mu prospívají, možnosti v důsledku zlé. Máme často pocit, že si můžeme vybrat jen mezi menším a větším zlem. Zkoumejme a hledejme jak si zvolit v každé situaci dobro, které se nám nenabízí.

Čemu spíše uvěříme? Neuvěřitelné pravdě nebo uvěřitelné lži?

Čas je jeden z největších darů, které jsme dostali. Pokud z něj nějaký obětujeme Tomu, který nám jej poskytl, není to vůbec marné. Minulost nelze změnit, i když o ní mluvíme tak, že ve výsledku se jeví zcela jiná než ve skutečnosti byla, subjektivní minulost tak není reálná a nelze se spolehnout že taková objektivně byla. Budoucnost, myslíme si, že ji můžeme změnit, ale takovou mocí lidé většinou nevládnou. Nemůžete změnit něco, co z našeho pohledu není. Nemůžete ani o píd' posunout den ani hodinu svého odchodu k Pánu. Nelze. Prostě se to jednou stane a tento bod přejde ostatním lidem do minulosti. Svůj život máme v nádobě hliněné, jsme křehcí a zranitelní. Jediné nad čím máme moc je současný okamžik. Jím definujeme to co se děje právě TĚD. Pokud někdo tvrdí, že se něco pravděpodobně stane, nemusí to být pravdivé. Pravděpodobnost je nedokonalá zpráva o minulosti. Jaká byla pravděpodobnost, že vznikne vše z ničeho? 0 %? a nyní vnímáme, že se to stalo na 100 %. Je to jen hra

s čísly minulosti. Skutečnou moc nad celým časem má jen Bůh a ten který se k němu utká má přímou linku aspoň na chvilinku. Jejž žádat o cokoliv. Pán má moc uskutečnit to co má 0% šanci a neučinit to co je 100% – „na tuty“.

Na duchovní cestě je tak zvaný úspěch velmi bezvýznamný. Kdokoli přijme za své konvence šplhání po žebříku, progresivní mýtus peněz a moci, tak to je náš tragický hrdina. Muž na Západě je chycen do pasti tohoto syndromu zejména mezi dvacátým a pětatřicátým rokem svého života. Během těchto let muž dělá to, co se od něj očekává, že bude dělat. Jsou mu dána pravidla a on se zavazuje být jim věrný.

Potíž spočívá v tom, že mladí lidé nevědí, čím na tomto jevišti jsou. Jediné, co vědí, je, jakými dle očekávání by měli být a jaká jsou pravidla hry. K tomu, abychom skutečného hrdinu víry doložili příkladem, užíváme příběhu Abraháma.

Abrahám odpověděl na hlubší pravdu, na hlas, který byl v naprostém protikladu ke konvenční vnější moudrosti, již se řídil každý. Odmítl klást jakékoli praktické otázky. Svou zemi, svou ženu, své děti, svůj dobytek, svá pole, svou pověst – to vše ztratil, jak Bůh nařídil: „Odejdi ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu“ (Gn 12,1).

V Božím hlase není jediná pragmatická hláška. V Abrahámově povolání není jediná hláška, která by západnímu člověku dávala smysl. Přesto tři z velkých světových náboženství – islám, judaismus, křesťanství – nazývají Abraháma otcem své víry. Opustil jistotu, opustil vše a uslyšel, že mu bude darováno potomstvo tak četné, jako je písku na břehu moře. Umřel, aniž by naplnění slibu spatřil, ale svou naději a totožnost vložil do odlišného druhu úspěchu. Toto je skutečný rytíř víry.

Střední věk je obvykle poslední příležitostí zvolit si cestu skutečného rytíře víry. Jsme chyceni do léčky. Myslím si, že důvodem proč musíme projít krizí je, že Bůh ještě jednou otrásá stromem a vybízí: „Vzdáš se iluzi? Přestaneš být právě tím, o čem si myslíš, že bys měl být? Kým – stručně řečeno – jsi?“ [3, Léčka úspěchu, s. 28-29]

Velmi si přeji, aby stejně jako při

mučení tělesném byl i při mučení ducha přítomen nějaký lékař, lékař duší, prozáří neproniknutelné hloubky a temnoty bytí a tuto hypotézu o duševních nemocech smete ze stolu. Nebylo totiž prokázáno, že by byl mozek vadný, naopak se zjistilo, že je plastický a je schopen se rekonstruovat nebo převzít schopnosti nefungujících částí. Nenarodili jsme se s mozkem jaký máme nyní, ale máme jej zcela jiný, ať už na buněčné nebo strukturální bázi. Vyřešení negativních stavů je možné.

Ať už se tak stane dříve nebo později, přichází závrtnou rychlostí další trýzeň. Prosím nemějme strach, ale vezměme na vědomí následující. Jan ve svých zjeveních píše o lidmi vytvořeném umělém tvorovi, kterému je jako by vdechnut život. Jemu budeme nuceni se klanět. Kdo zůstane věrný Bohu, tomu bude, v lepším případě, znemožněno cokoliv kupit nebo prodat. Je to velmi zvláštní text viděn v kontextu dnešní doby, kdy je boom s robotikou, trénováním model(ů) nebo virtuálními penězy v podstatě na spadnutí. Už celá desetiletí jsou o nás ukládány osobní informace čítající tisíce položek, to je nevyvratitelný fakt. Existuje mnoho služeb, za které většinou neplatíme penězi, ale svými osobními údaji. Systém tak ví, s kým se stýkáme, také kdy, prohledává naše fotky, které mu předkládáme, na kterých dokáže přesně určit kdo je na fotce i jaké předměty se tam nacházejí. To je jen špička ledovce. Zdá se, že vzniku tohoto falešného božstva, ať už bude jeho forma jakákoliv, nelze zcela zabránit, můžeme ale alespoň zkusit toto co nejvíce zmírnit. Nebojte se. Místo toho hledejme Pána, hledejme pravdu a nebojme se načerpat z Něj sílu, abychom dokázali Zlo odhalovat a nenechali se jím dusit nebo jemu dokonce, ať už vědomě nebo nevědomě, sloužit. Zachováme se jako Saruman? Je docela možné, že bude lež zvaná pravdou, svobodou bude zváno otroctví, požitkem trýzeň. Vznikne tak další falešný bůh jménem Elektronická vůle: E-will.

Máte mnoho nepřátel, protože jsou to nepřátelé kříže, ale nehleďte na ně jako na nepřátele, mluvejte s nimi vždy jazykem kříže, i když se k vám kvůli němu chovají nepřátelsky.

Nadcházející měsíce a roky budou velmi obtížné, velmi tvrdé, hořké a těžké jako sám kříž. Snášejte je v modlitbě. Kéž vaše modlitba pramení z vaší víry, kéž se vaše trpělivost rodí z vaší naděje a kéž kříž dává růst vaší lásce.

Násilí opanuje celou zemi. Planeta bude probodnuta meči nevědomosti a nenávisti. Všechny národy, které vás obklopují, se budou potácet pod tíhou utrpení, strach zpusťší celou zemi jako bouře, srdce všech budou přetékat žalem. Hloupí a zlí lidé budou ovládat osud všech národů, zavlečou je na cestu utrpení a smrti kvůli slepé zášti, které budou přezdívat „spravedlnost“, a kvůli žalostné nevědomosti, kterou budou nazývat „víra“.

Zášť a nevědomost ovládnou celý svět. Vytrvejte a zůstaňte pevní ve víře a v lásce. Tvář země se změní, ale vy si zachováte Kristovu tvář. Hranice, společenství a zřízení států budou vymazány a znovu nakresleny, lidé se budou ploužit pod tíhou ohně a železa, ale vy si zachováte lásku bez hranic.

Střežte své církevní společenství, vašim státním zřízením ať je evangelium. Buďte kotvou, která zachytí lodě bloudící po rozbouraných mořích, vaše srdce ať jsou přístavem spásy pro všechny ztracené a zbloudilé, kteří prosí o ochranu. Svými modlitbami můžete spustit déšť milosrdenství a zemi zavlážit svou láskou. Modlete se, aby se zatvrzelá srdce obměkčila, aby zatemnělé mysli prozřely, abyste zmír-

nili pohromy a hrůzy.

A konečně, nemějte strach, protože Kristovo světlo povstane a zazáří, kříž a církev se zaskví. Vytrvejte ve víře v Krista, nemějte strach, důvěřujte Bohu vzkříšení a života. Jemu náleží všechna sláva na věky věků. [1, 4. Je třeba porazit slabost, s. 35-36]

Hledejme Pána, vzývejme Boha, vždyť je blízko. Upustíme ze své pýchy a vykročíme k Pánu.

Zkuste se na chvíli ztišit, najděte samotu a klid, pohodlně se usadte, dýchejte. Očima vyhledejte, v místě kde se nacházíte, nějakou věc, možná je to věc o které ani nevíte že tu je nebo ji přehlížíte. Chvíli ji zkoumejte zrakem i myslí, z dále i blízka. Pokud se Vám to podaří, zažijete drobný odlesk setkání s Pánem, možná si uvědomíte věci, které už ani netušíte, že ve Vás existují. On k Tobě chce přijít, tluče, je na Tobě pozvat Jej dále nebo zůstat ve svých představách. Nemůžete otevřít dveře? Možná na dveře tlačíte a nevšimli jste si že je na nich napsáno – k sobě. Arogato je spojením japonského slova pro vděčnost a arogance.

Kdyby přišel Ježíš nyní, je možné, že bychom jej nepoznali? Dříve jej chtěli shodit ze srázu, dnes by jej spíše umístili do léčebny. Možná se stal jedním z těch které odsuzujeme, posledním v očích lidu. Jestli tvrdíte, že tak to není, že Ježíš přijde jako vítěz v krásných šatech a vlastně dojede v luxusní limuzíně – tak toto jsou obdobné představy,

jaké měl židovský národ o Mesiáši. Nedělejme stejnou chybu. Nedělejme z křesťanství náboženství, moderní obdobu židovství své doby, kde pro Ježíše, takového jaký je, není místo. Hledejme na prvním místě Ježíše. Moc nám všem přeji, aby se nám podařilo navázat s Ním živý vztah, On je schopen vše, i to zlé, proměnit v dobro. Stačí jen tak málo, stačí opustit jistotu loďky a s apoštolem vyjít vstříc Pánu, který nás chytí ve chvíli, kdy v pochybnostech světa pevnou víru ztrácíme.

Mám vás rád. Buďme dobří! Projděme obtížnou dobou společně, s Pánem.

Přijměme do svého srdce Pána a začneme žít!

Přestaňte přinášet marné oběti! Ta vaše zlá shromáždění nesnáším! Proto když ke mně vzpínáte ruce, zakrývám si oči před vámi; když své modlitby hromadíte, neslyším. Odklidte mi už z očí zlo, jež jste páchali. Přestaňte jednat zle – jednat dobře se naučte! Prosazujte spravedlnost, podpořte utlačovaného, zjednejte sirotkovi právo a zastaňte se vdov! (Iz, 1, 13-17)

[1] SKANDAR Hanna, 2024. Myšlenky svatého Šarbela. Karmelitánské nakladatelství, ISBN 978-80-7566-582-9.

[2] HEVENESI Gabriel T. J., 1941. Jiskry sv. Ignáce. Třetí vydání. Velehrad

[3] ROHR Richard, 2005. HLEDÁNÍ SVATÉHO GRÁLU. nakladatelství Cesta, ISBN 80-7295-072-X.

Jiří Boček

Velká Tajemnice

Náš příběh se odehrává v kouzelném světě dávných dob. V Kraji, kde žili Hobité menšího vzrůstu, zato ale velkých srdcí, ve svých všedních

starostech, aniž by se starali o věci, které byly za hranicemi Kraje. Nikdo z nich nikdy území Kraje nepřekročil, proč taky, bylo tu krásně, tak proč se zajímat o věci, které nebyly na dosah.

Kousek od městečka, v ústraní svého velkého, ale osamoceného domu, žil Darin Pytlík. Lidé jej zrovna nezajímali. Nerozuměl jim a oni, jakoby na oplátku, nerozuměli jemu. Měl velkou zahrádku, kde pěstoval vše co potřeboval a často o něco více. Jednou se vydal s

několika rajčaty a ředkvičkami na trhy do nejbližšího městečka, ale lidé se jeho stánku vyhýbali a tak už se nikdy mezi lidi nevypravil. Po mnoho let takto žil v ústraní svého domu až...

Jednou, zrovna když vyséval do záhonu bylinky, zaslechl zahřmění. Vstal od práce a zadíval se na nebe, ale nikde žádný mráček. Vtom zpozoroval jak se k němu z nebe blíží holubice. Byla neobvykle zářivě bílá. Chvilí poté, co přelétla přímo nad ním, ucítil, že mu do vlasů něco přistálo. Už začal myslet na to, jaký to zase strašný den, ale když sáhl do vlasů, v ruce mu zůstalo cosi malého pevného. Vypadalo to jako semínko nějaké rostliny, ale tak

veliké ještě neviděl. Říkal si: „To musí být semínko nějaké zvláštní rostliny.“ Začínal tušit, že se soukolí událostí dalo do pohybu, jako nikdy dříve v jeho životě. Dlouho se nerozmýšlel. Zasadil semínko které mu přinesla holubice na poslední volné místo pod okno svého domu místo kvítí, které tam plánoval zasadit, aby mu dělalo radost, když se bude dívat ráno z okna. Doufal, ano, byl plný očekávání, co z nezvyklého semínka může vzejít. A tak každé ráno z okna ledabyly přehlédli zahrádku, ale jeho pozornost se upírala k tajemné rostlině, která po několika nedočkavých dnech, plných zalévání a očekávání, začala ladně růst.

Po několika dalších dnech se tajemnice rozrostla a svými šlahouny a listy sahala několik metrů od místa, které pro ni připravil. Jeden šlahoun si dokonce našel cestu oknem do místnosti, která byla v domě největší. Darin se pousmál: „Přišla jsi mne navštívit?“ Nechal stéblo růst, až z něj byla mohutná větev na jejímž konci se objevil pupen, z něj veliký sladce vonící květ, který včelky, které jej z dálky cítily, proletivší oknem bez problémů našly.

Nikde jinde se květ neobjevil, o to víc si vážil toho, který měl přímo u sebe v místnosti. Brzy květ odkvetl a začal růst oranžový plod, každým dnem větší. Musel přeuspořádat nábytek a vše co bylo v místnosti, aby se zvětšující se plod měl kam rozrůstat. Brzy plod dorostl takové velikosti, že působil Darinovi starosti tím, že jej nebude moci přenést jinam – byl větší než otvor pro dveře. Byl už večer, noc už dávno zaplavila Kraj. Čas sfouknout svíčky a jít spát.

V tom uslyšel jakési zvonění. Dalo mu nějakou chvíli, než si uvědomil, že je to zvuk zvonku na jeho domě. Tolik let jej neslyšel zaznít. Šel ke dveřím, podíval se kukátkem, ale nikoho neviděl. Uvažoval, že se mu to asi zdálo. V tom se mu u hlavy rozeznělo zvonění znovu. Nebylo pochyb. Otevřel a pohlédl dolů. Stál tam malý hošík. Když se jej zeptal co tu pohledává, odpověděl: „Prosím, mohu u tebe dnes zůstat? Venku je tma a já nemám kde přespát a jsem hladový. Rodiče mne tu chvíli nechali, ale zatím pro mne nepřišli.“

V ten moment mu oči zaplavily slzy,

nezmohl se na slovo. Z tohoto usebrání jej vytrhlo zatahání za rukáv a tázavý výraz v hošíkově tváři. „Promiň, nejsem zvyklý na návštěvy. Ano, pojď dál, jsi zde vítán.“ Když vešel dovnitř ihned si všiml plodu v místnosti. Zaradoval se, když viděl že zabírá skoro celou místnost. Pověděl Darinovi: „To je úžasné, tam odkud pocházím pěstujeme velmi podobné. Je zrovna zralá. Ukážu ti co z nich děláme u nás.“ Darin nemohl najít slov ani jej nenapadlo hošíkovi něco odepřít. Ten vzal nůž a řekl Darinovi, aby připravil nějaké nádoby. Řezal, vyřezával, chvíli se mračil, pak se zase radostně rozesmál. Po nějaké době, kdy Darin jen se zatajeným dechem přihlížel a plnil nádoby obsahem zvláštního plodu bylo hotovo. V místnosti stála z plodu vyřezaná krásná usměvavá postava a mnoho nádob s obsahem velkého plodu. Hošík řekl Darinovi: „Vezmi trochu z nádob a uvař nám prosím na ohni polévku.“ Darin vytržen z přemýšlení nad tím co se děje, udělal jak ho hošík požádal. Nabral hošíkovi i sobě do talířů a najedli se.

Darin přemýšlel nahlas, že by rád tu postavu vyřezanou z velkého plodu ukázal ostatním. Byla jako zázrakem pryč zatrpkllost ostatními lidmi. Chtěl se s nimi alespoň trochu podělit o krásný zážitek. Zamyslel se, vždyť to dílo nemohu přenést přes dveře mého domu, když se o to pokusím bude vše rozmetáno na kusy a ostatní se mi jen vysmějí. Posmutněl, ale v tom si všiml, že jej hošík z opačné strany stolu pozorně sleduje. Řekl: „Nemůžeš to dílo vynést ven, ale můžeš ostatní pozvat

k sobě domů.“ To ho překvapilo, takto nikdy nepřemýšlel. Zaradoval se, když si uvědomil, že má mnoho plných nádob, ze kterých může uvařit výbornou polévku. To je ono, pozve celé okolí k sobě domů.

V tom tma začala ztrácet na síle, začalo svítat. Hošík řekl: „Děkuji Darine za vše co jsi pro mne udělal a co krásného ještě vykonáš pro mne i pro ostatní. Musím už jít, rodiče se po mne shánějí.“ Darinovi znovu oči zaplavily slzy, hošík vstal od stolu, objevila se velká záře kolem hošíka, zvedla jej kousek nad podlahu a celého prozářila. Darin v dojetí zavolal: „Neopouštěj mě, nikdy jsem se necítil tak dobře!“ Hošík mu odpověděl: „Já jsem tu s tebou stále, jsem i se všemi lidmi, jsem vaší součástí, jsem ve vás skrytý, ale je na tobě, abys mě hledal a já se ti dám poznat. Neboj se, zase k vám přijdu. Vzpomeň si na mne kdykoliv se podíváš na jakéhokoliv človíčka, kterého potkáš.“ Hošík se začal vzdalovat, Darin ještě v poslední chvíli dojetí a slz vyhrkl: „Jak se vlastně jmenuješ?“ Hošík se na něj mile usmál a zmizel... Svítá, začíná den...

...

Darin Pytlík založil rod Pytlíků, který se vyznačoval jedinečnými povahovými rysy a i když se jeho potomci mnohého obávali, byli někteří povoláni k velkým věcem, někteří jako Bilbo, Frodo nebo Čítek k ještě o něco větším. Byli sice malého vzrůstu, ale jejich srdce byla velká a tak v nich hošík dobře prospíval.

Jiří Boček

Vysvěcení chrámu Páně v Blažovicích

Slavnostní vysvěcení (90. výročí)

Dne 10. června 1934 na slavnost Nejsvětějšího Srdce Páně, byl kostel slavnostně vysvěcen Jeho milostí důstojným panem doktorem Kupkou, biskupem brněnským. Kostel byl zasvěcen Nejsvětějšímu Srdci Páně, což bylo zasvěcení v té době velmi neobvyklé. Blažovický kostel ho obdržel jako třetí v republice. Svěcení se konalo při slavné polní mši spojené s biřmováním za velké účasti nejen místních, ale i věřících z dalekého okolí. K biřmování se dostavilo na 500 biřmovanců z farnosti tvaroženské a křenovické. „Na ulicích u kostela postavili si boudy kramáři. Bylo tu všeho jak o pouti.“ (Blažovická kronika).

Od tohoto roku se slavila každou první neděli po tomto svátku poutí, vyhlášená po celém okolí, při níž věřící slav-

nostně obnovovali zasvěcení Božskému Srdci.

O svěcení nového kostela přinesly zprávu i různé moravské časopisy. Učinily tak i některé pražské, např. deník Národní politika.

Z významných osobností té doby to byl ministr Šrámek, který zaslal Kostelní jednotě telegram tohoto znění: „Radostně vítám slavné posvěcení vašeho tak obětavě

dokončeného chrámu Páně. Nech ať je živým střediskem duchovního života všech vás.“

Biskupské svěcení bylo zvýrazněno dvanácti křížky na stěnách, kde byly stěny kostela pomazány svatým olejem – křížky se po každých přemalbách obnovovaly.

Jan Kašpařík

Pod vlastní střechou

Bohumil Šťastný

Blažovickým ke dni 10. června 1934

*Velké, dávné, zbožné přání
splnilo se v této chvíli.
dobrá srdce, pilné ruce
Boží dům si postavily.*

*Jaká radost srdce jímá,
jaká slast dnes plní duši,
že pod vlastní střechou Pána
celá obec cítí, tuší.*

*Zazní zvon na bílé věži,
jako živé srdce vísky –
k modlitbě se ruce sepnou,
neboť Bůh je jim tak blízký.*

*A ten kříž na vršku věže,
který z dálky vidět všude,
volá všem: Kdo věří ve mne,
věčně se mnou žítí bude.*

Vždy, kdy si čtu báseň, kterou v den posvěcení nového kostela věnoval blažovickým občanům ponětovický učitel a spisovatel Bohumil Šťastný, jsem prostě dojatá. Je v ní úplně všechno. Dávná touha, dobrá srdce, pilné ruce, radost z Boží přítomnosti i víra, že si svojí láskou Bůh své Blažováky přitáhne k sobě i v budoucnu. Žasnu nad

tím, co předkové dokázali. A jsem hrdá na to, že dnes Blažováci pokračují v díle předků a staví dům, ve kterém se budou moci scházet lidé současné i dalších generací, aby k sobě nacházeli cestu, radovali se z toho, že jsou spolu, vzdělávali se nejen ve víře, nebo si jen obyčejně popovídali.

Devadesáté výročí posvěcení našeho kostela jsme oslavili o den dříve, v neděli 9. června 2024 poutní mší svatou, kterou sloužil ředitel poutního domu Velehrad v Římě P. Damián Jiří Škoda, a odpoledním požehnáním. A potom už děti oblehly skákací hrad a my ostatní jsme si prohlédli, jak daleko jsou práce na domě Šebestiána Kubínka a zastavili se v malém sále, kde hráli na hudební nástroje žáci ze základní umělecké školy.

A také jsme si prohlédli výstavu o stavbě blažovického kostela. Jak z ničeho vyrostl kostel. Jak kámen na stavbu byl objeven přímo v místě stavby. Přečetli jsme si o tom, jak neúnavně lidé pracovali, jak zastavovali své majetky, hospodářské krizi navzdory. Jak na stavbu kostela padlo věno nevěsty, konkrétní lidé kupovali oltáře, sochy, nebo lavice. Ti, co na víc neměli, tak

zaplatili alespoň jedno místo v lavici...

Dnes tiše žasneme nad jejich obětavostí. Nad tím, že nepřestali, i když, jak jsme si mohli přečíst ve vzpomínce paní Julie Kuklíkové na vyprávění svého tatínka: ...všichni z okolí, kteří jeli kolem, kroutili hlavami a říkali: „Blažováci, to vás pochová!“ „A nepochovalo“.

S odstupem času můžeme říci, že naši předkové byli svědky a účastníky zázraku „v přímém přenosu“.

Sešlo se nás hodně, domácích i odjinud, různého věku, vyznání i „nevyznání“, prostě tak, jak to má být. Hezky jsme si popovídali a pochválili všechno možné. V neposlední řadě všechny ty „neviditelné pečlivé Marty“ ženského i mužského rodu. Všechny, kdo se starají o chod kostela, o to, aby nám v něm bylo dobře i o stavbu domu Šebestiána Kubínka. A také jsme ocenili všechny ty, co tuto slavnost připravili, všechny, kteří čímkoliv přispěli, i ty kteří po celou dobu obsluhovali.

Oficiální program zakončil koncert skupiny Haeven. Po koncertu si ještě nějakou chvíli poslední skupinky užívaly nádherného odpoledne, než se všichni rozešli do svých domovů ...

Marta Kalábová

Z matriky

Pohřby	4
křty	6
svatba žádná	
první sv. přijímání	7 dětí

První sv. přijímání 12. května 2024

Hudební doprovod na misijní neděli
20. 10. 2024

Koledování u jeslíček

Přehled příjmů a výdajů farnosti v roce 2024

01. 01. 2024			
pokladna	39 571,00	elektřina	450 798,92
bankovní účet	43 272,67	plyn	67 344,00
spořicí účet	1 300 000,00	vodné	1 882,00
celkem	1 382 843,67	dendrologický posudek	12 705,00
PŘÍJMY		pastorační a bohoslužebné výdaje	51 443,32
nájem CETIN	88 987,20	výdaje na Farní dům Šebestiána Kubínka	3 051 185,40
náhrady CETIN za spotřebovanou energii (záloha k vyúčtování)	240 000,00	odeslané sbírky	171 089,00
nájemné JR	24 962,00	opravy (seřízení pro elektrický pohon zvonů)	89 062,00
nájemné Vantage Tower	76 449,72	údržba, režijní náklady, daně	27 465,24
dary fyzických osob (přímo)	402 600,00	výdaje celkem	3 925 305,88
dary prostřednictvím portálu Donace	11 800,00	31. 12. 2024	
ostatní příjmy	22 879,28	pokladna	61 239,00
kostelní sbírky	986 543,00	bankovní účet	1 351 419,99
dotace od obce na farní dům	500 000,00	spořicí účet	999 600,00
dotace od obce na údržbu věžních hodin	500,00	celkem k dispozici, v tom	2 412 258,99
návratná finanční výpomoc od obce	2 500 000,00	dosud nepoužitá část půjčky od obce	1 301 754,51
bezúročná půjčka	100 000,00	nevyčerpaná půjčka od farníka	100 000,00
celkem	4 954 721,20	kauce CETIN	20 000,00
VÝDAJE		vlastní prostředky	990 504,48
bankovní poplatky	2 331,00	saldo 1-12/2024 (včetně půjček)	1 029 415,32
		zadlužení farnosti k 31.12.2024	2 600 000,00